

Vivien kevésbé szerette az édességeket, mint Ani, de hasonlóan a történeteket. Most is sós mogyoróval kínálta meg Anit, majd faggatni kezdte.

– Láttam a Judit nénit a művházban. Régen a hivatalban volt csak, nem?

– De. Most is ott van, nem? – kérdezett vissza Ani. Ő sem tűnt tájékozottabbnak.

– Csak helyettesíti

a művházban a takarítónéni? – ki tudja, miért, Vivient nem hagyta nyugodni az öreg hivatali kifutóasszony munkaköri előmenetele, Ani viszont közömbösen állt a témához.

– Nem tudom – összegezte információit az ügyről.

– De a Béla nem mondott semmit?

– Miért mondott volna?

– Az ő mostohaanyja, nem?

– Szarja le. Sose szerette. A nő szivatta. Még meg is szökött miatta tizenhat évesen.

– Hova?

– Csak úgy, el.

– De hol aludt?

– Csövezett.

– És mit evett?

– Vett magának.

– Miből?

– Pénze, az volt. Dolgozott már rendszeresen tizenkét éves kora óta.

A Judit néni, akkor persze még nem volt néni, hanem fiatal lány, társkereső hirdetésben ismerte meg a Béla apját. Pár levelet váltottak, és egyszer csak a Béla, amikor buszozott haza, látta, hogy egy ismeretlen asszony egy bugyuta tekintetű kislánnyal nájlonotthonkában, alatta mackónadrág, leszáll a buszról. Tudta, hogy nem falusi, és nem is környékbeli. Tudta, hogy az apja levelezik valakivel társkeresőn. Mert az anyja egy hónapja elszökött, és azóta hegyekben állt a szennyes ruha, a mosatlan meg kiszőrösödött a penésztől. Az állatok csak azért nem hullottak el, mert a két fiú gondozta őket. De azok már nagyok voltak, szinte a maguk urai, nem nagyon volt kedvük naponta több órát az apjuk állataival tölteni, meg nem is voltak jóban az apjukkal, mióta a Béla eltörte az apja orrcsontját, amikor a fater legutóbb verte az anyját.

– Ez után lépett meg az asszony?

– Igen. Béla tizennyolc éves korára célul tűzte, ki, hogy megveri az apját, de két évvel korábban sikerült. Szóval a Bélát balsejtelem kezdte gyötörni, és lassított a hazafelé sétán, hogy a Judit meg a fia elé kerüljenek,

aztán követte őket. Ugyanoda mentek. Ő volt a társkereső rovatban felszedett nő. Csomagja nem volt, mert nem volt semmije, csak az az egy szál nejlon-otthonka, meg a fia, akiről később kiderült, hogy nagyon buta. „Szentséges

40 Szűz Mária, most segíts rajtam!”, fohászzkodott Béla, de hiába, mert tényleg az volt az újsághirdetésben felszedett nő. A Béla faterja levelet íratott neki egy haverjával pénzért, aki tudott írni-olvasni, és szépen fogalmazott. Úgyhogy pár hét alatt idecsábította a Judit nénit élet-társnak meg cselédnek. A Judit néni kezdettől fogva gyűlölte a két fiút. A Béla öccse még kisebb is volt ráadásul, még jobban lehetett szivatni. Béla egy ideig tűrte, aztán a Judit néni elmarta, egyre kevesebbet aludt otthon. Mindig haveroknál, unokatestvéreknél, nőknél húzta meg magát, vagy olyan munkát vállalt, ahol hetelni kellett. De akkor a faterja szová tette, hogy nem segít otthon eleget. Volt egy csomó olyan munka is, amit a Judit néni nem végzett el. Kaszálás, behordani a szénát, darálni az állatoknak, kiganézni, satöbbi. Akkor a Béla megszökött. Fölment Budafokig vonattal, de ott nem talált jó alvóhelyet, mert a rendőrök elhajtották. Akkor fölment a Keleti pályaudvarra. Ott voltak rockerek, azokhoz csatlakozott. Még kiskorú volt, ezért folyton a rendőröket kellett figyelnie. Utólag kiderült, akkor már körözték.

– Apja bejelentette az eltűnését?

– Nem, hanem feljelentette, hogy lopott otthonról, ezért körözték.

– De ez nem volt igaz!

– Persze, hogy nem. A pályaudvaron egy idő után nem mert maradni, mert ott gyakran megjelentek a rendőrök igazoltatni. Pedig imádta az Utasel-látós süteményeket, meg a City Grill csirkefalatokat. Látott egy hirdetést, hogy „Hálókocsival másnap pihenten érkezik”, ez adta az ötletet, hogy utazgasson mindenfelé, ahová hálókocsival lehet menni. De ez kényelmetlennek bizonyult, úgyhogy inkább visszatért Pestre, és egy közeli parkban aludt. Többen is aludtak ott a padokon, meg a bokrok közé elbújva, pedig már november volt.

– Ez melyik park volt?

– Nem tudom. Valahol a keleti környékén lehetett, és bérházak között, mert Béla egyszer úgy mesélte, „A fekvőhelyemről egy bérház falára festett nagy plakátot néztem, egy hosszú combú női láb túsarkúban, fölé volt írva valami Kanadáról, hogy Canada. De ezt a padot hamar ott kellett hagynom, mert volt mellette egy sűrű bokros, és oda befészkelte magát két csöves, akik beittak estéknént, és egész éjjel az egyik azt mesélte, hogy ő régebben a Ki tud többet a Szovjetúniórólban micsoda eredményeket ért el.”

– Az mi?

– Valami tévés vetélkedő volt. Béla a padnak búcsút mondott, keresett ő is egy bokrot, de a fű éjjelente már benedvesedett, és egy hét múlva már dér lepte be reggelre a füvet, Bélát, meg a többi csövest. A rockerek hazamentek. Bélának vissza kellett húzódnia a pályaudvarra, ott meg elkapták a

rendőrök, és hazavitték. A faterja dühödten fogadta, mert nagy vesztesége keletkezett: jó pár állat elhullott, mert a Judit néni nem győzte, ő részegen fetrengett, a Béla öccse kicsi volt, a Béla munkája hiányzott. Így ért véget a Béla csöves karrierje.

– De mit csinál a Judit néni a művházban?

41

– Takarít, nem?

– De eddig csak a hivatalban volt – ragadt le Vivien a részleteknél, mert megsejtette, hogy abban csövezik az ördög. – Valamiért felkarolta a polgármester? De miért karolta föl a Judit nénit, ha közben a Bélát is kedveli.

– Honnan veszed, hogy kedveli a Bélát? – ez meg már Anit kezdte érdekelni, bár jól tudta, a polgármester asszony miért kedveli Bélát, csak kíváncsi volt a nyilvános részletekre is, mármint azokra, melyek a nép ajkán titkosan voltak nyilvánosak, de most csak ezzel zárta le a témát:

– Végül is, mindenkit kedvel, lényeg, hogy segíteni lehessen rajta. Szerencsétlen, az meg van bőven ebben a faluban.

– Sőt – toldotta meg Vivien –, az a legszerencsétlenebb, aki a legnagyobb mellényben hiszi magát.

– Csak azon nem lehet segíteni – rágcsált egy szem mogyorót Ani elgondolkodva, és ennyiben maradtak.

Új Forrás 2022/10 – Szilágyi-Nagy Ildikó: Keleti

